

Arrest

nr. 89 717 van 15 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen België binnen op 5 juli 2011 en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 mei 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoekers werden gestuurd.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van A. K.K. (hierna: verzoeker)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Karachi. U was elektricien en had een eigen zaak. Omdat uw zaak goed draaide kocht u een auto om uw job te vergemakkelijken. In 2007 trouwde u met uw vrouw (O.V. 6.841.265). In datzelfde jaar begon u problemen te krijgen. U werd meermaals gebeld door een onbekend nummer. Wanneer u opnam werd u bedreigd. U weet niet door wie u bedreigd werd, maar de stem aan de andere kant van de lijn verklaarde dat hij deel uitmaakte van de PPP (Pakistan Peoples Party) en dat u smeergeld moest betalen. U trok naar K.(...), een persoon die instond voor de veiligheid in uw buurt, en vertelde hem over de bedreigingen. Hij zei dat hij het nummer zou natrekken, maar er gebeurde niets. In het begin weigerde u te betalen, maar na een tijd deed u toch wat u gevraagd werd en u bracht een pakket met geld naar een afgesproken plaats. Daarna bleven de oproepen komen, maar u negeerde ze. K.(...)kon u nog steeds niet helpen. In februari 2008 liep de verzekering van uw auto af. U trok naar de plaats waar u die bijdrage moest betalen en parkeerde uw auto tegen de rand van het straat. Toen u terug in uw auto wou stappen werd u bedreigd en werden uw sleutels afgepakt. De personen die uw autosleutels afpakten zeiden dat dit uw straf was omdat u niet betaalde. Uw auto werd gestolen. U diende een klacht in bij de politie. Dit was nodig voor het geval dat uw auto gebruikt zou worden in een bomaanslag. Op die manier had u een bewijs in handen dat uw auto niet meer in uw bezit was. De politie probeerde uw auto te vinden maar zonder resultaat. Daarna ging u verder met uw leven. U kocht een motorfiets voor uw zaak om de auto te vervangen. Vier of vijf maanden later kreeg u opnieuw telefoontjes. U negeerde die oproepen. In oktober 2008 werd jullie zoon geboren. Omdat u de dreigementen beu was en voor de veiligheid van uw gezin trokken jullie in maart 2009 naar Hyderabad bij een vriendin van uw vrouw. U keerde om de twintig dagen terug naar Karachi voor uw zaak. Na vier maanden, in juli 2009, keerde u terug naar Karachi. U had ondertussen terug telefonische dreigementen gekregen en men had u verteld dat men wist dat u in Hyderabad verbleef. Bovendien kon u niet eeuwig bij de vriendin van uw vrouw blijven en had uw zoon enkele problemen. Na uw terugkeer in Karachi bleven de telefonische dreigementen aanhouden. Opnieuw negeerde u de dreigementen. In december 2009 werd u voor uw deur ontvoerd door twee mannen op een motorfiets. U werd daarna in een auto gesleurd en men eiste geld in ruil voor uw vrijlating. Daarom belde u uw broer. Uw broer bracht het geld naar de afgesproken plaats en toen het geld overgemaakt werd, werd u uit de auto gegooid. U vertelde dit allemaal aan K.(...). Hij beloofde u te helpen. In 2010 kreeg u een telefoon met de melding dat u naar K.(...)moest gaan. Hij had iemand gevonden die u uit Pakistan kon krijgen. U hebt alles besproken met uw gezin en iedereen ging akkoord dat dit de beste oplossing was voor uw zoon. Uiteindelijk verlieten jullie Pakistan op 3 mei 2011. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Vanuit Griekenland nam u een auto naar Frankrijk en vanuit Frankrijk reisde u naar België. Op 5 juli 2011 kwam u aan in België en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw rijbewijs, geboorteaktes, een huwelijksakte, een visitekaartje van uw zaak, documenten met betrekking tot uw zaak, documenten met betrekking tot de scholing van u en uw vrouw, de klacht die u indiende met betrekking tot de gestolen auto en krantenartikels met betrekking tot de dood van K.(...), die een tijd na uw vertrek uit Karachi vermoord werd.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Pakistan diende te verlaten omwille van aanhoudende bedreigingen van personen die beweren dat ze banden hebben met PPP (Pakistan Peoples Party). U en uw vrouw (O.V. 6.841.265) leggen hierover tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst bij DVZ verklaarde u dat u ontvoerd werd door twee mannen en dat twee maanden later uw auto gestolen werd (vragenlijst DVZ, punt 3.5). Uw vrouw daarentegen had verklaard dat uw auto gestolen werd in februari 2008 en dat u ontvoerd werd in december 2008. In haar verklaring is niet enkel de chronologie verschillend, maar in plaats van twee maanden zitten er in de verklaring van uw vrouw tien maanden tussen beide gebeurtenissen. U maakt meteen in het begin van het gehoor voor het CGVS een opmerking over deze tegenstrijdigheid. U verklaart dat uw auto eerst gestolen werd en dat u pas daarna ontvoerd werd. U wijdt dit misverstand aan stress (zie gehoorverslag CGVS, p. 1). Het is merkwaardig dat u een dergelijke chronologische fout maakt. Tijdens het gehoor blijft u warrig over deze gebeurtenissen. U verklaart dat u voor het eerst lastig gevallen werd in 2007 (zie gehoorverslag, CGVS p. 6), terwijl u bij DVZ verklaarde dat uw problemen al in 2005 begonnen (vragenlijst DVZ, punt 3.5). U verklaart dat het hier een misverstand betreft. Over het moment waarop uw auto gestolen werd bent u consequent. Dit gebeurde in februari 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Over het tijdstip van de ontvoering bent u minder zeker. Eerst twijfelt u tussen december 2008 en december 2009, maar besluit u uiteindelijk dat het december 2009 was nadat u zich oriënteert ten aanzien van uw periode in Hyderabad (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Later in het gehoor, wanneer u letterlijk gevraagd wordt wanneer u ontvoerd werd, antwoordt u december 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, denkt u een tijd na en verklaart u dat het toch december 2009 moet zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is tegenstrijdig met de verklaring van uw vrouw. Zij verklaart dat u ontvoerd werd in

december 2008 (zie gehoorverslag vrouw, p. 2). Uit het gehoorverslag valt af te leiden dat u tussen het moment dat uw auto gestolen werd, in februari 2008, en het moment dat u ontvoerd werd, in december 2009, vier maanden in Hyderabad verbleef, van maart tot juli 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Ook dit is tegenstrijdig met de verklaring van uw vrouw. Zij verklaart dat jullie pas naar Hyderabad vertrokken nadat u ontvoerd werd (zie gehoorverslag vrouw, p. 2). Uw warrigheid met betrekking tot de datum van uw ontvoering is hier geen excuus. Op het moment dat u duidelijk maakt dat u ontvoerd werd in december 2009 refereert u naar uw periode in Hyderabad tussen maart en juli 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit wijst erop dat u weldegelijk duidelijk maakte dat u pas ontvoerd werd na uw periode in Hyderabad. Wanneer u gevraagd wordt of u zich de aanslag op het Srilankaans cricket team in Pakistan herinnert, antwoordt u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaart dat u op dat moment in Karachi was en dat dit zich afspeelde lang voordat u problemen had (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit klopt niet. De aanslag op het Srilankaans cricket team gebeurde op 3 maart 2009 (blauwe map, punt 1). Dit valt samen met het moment dat u net omwille van uw problemen op punt stond om Karachi te verlaten en naar Hyderabad te trekken. De optelsom van al deze tegenstrijdigheden en onregelmatigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts bevat uw relaas enkele elementen die uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen.

Ten eerste legt u slechts één bewijsstuk voor met betrekking tot uw problemen: de klacht die u indiende nadat uw auto gestolen werd (groene map, punt 6). U legt geen klacht neer met betrekking tot uw ontvoering of de constante bedreigingen aan uw adres. Dit komt omdat u de dreigtelefoontjes nooit liet onderzoeken door de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en omdat u geen klacht indiende nadat u bedreigd en ontvoerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9). U verklaart dat het geen zin heeft om naar de politie te gaan omdat u 100 percent zeker bent dat de politie erbij betrokken is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt hoe u dat weet, antwoordt u dat u dat ziet op de televisie en in de media. Daarna wordt u gevraagd hoe u weet dat de politie betrokken is in uw persoonlijke problemen. Hierop antwoordt u dat u niet beweert dat de politie betrokken is in deze specifieke zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is merkwaardig gezien u twee antwoorden eerder nog verklaarde dat u 100 percent zeker was dat de politie betrokken is. Wanneer later in het gehoor opnieuw gevraagd wordt of u zich ooit hebt proberen te beschermen door bijvoorbeeld naar de politie te gaan, antwoordt u dat naar de politie gaan u nog meer in de problemen zou brengen omdat de politie corrupt is (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is merkwaardig gezien u wel in staat was om naar de politie te gaan nadat uw auto gestolen werd. U verklaart dat u toen naar de politie ging zodat u later niet in verdenking gesteld kon worden indien uw auto gebruikt zou worden bij een aanslag. De politie heeft nog gezocht naar uw auto, maar niets gevonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat in het ene geval de politie uw vriend is en u helpt en dat u vertrouwen hebt in de politie en dat u in het andere geval beweert dat de politie uw corrupte vijand is die geld zou eisen van u indien u een klacht zou indienen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, heeft u daarvoor geen zinnige verklaring (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het feit dat u wel een klacht indiende nadat uw auto gestolen werd, maar geen klacht tegen uw ontvoering of de dreigementen, doet vermoeden dat enkel het gedeelte van uw gestolen wagen de waarheid is. Uw verklaringen over de reden van de diefstal van uw auto zijn echter niet geloofwaardig. Daar u verklaarde zelf geen problemen te kennen met de Pakistaanse autoriteiten, daar uw religieuze overtuigingen u nooit problemen gaven in Pakistan en daar uit hun acties bleek dat de politie welwillend stond t.o.v. een klacht door u neergelegd, stond niets u in de weg om uw andere problemen ook bij de autoriteiten te melden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u dit niet deed, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen. Gezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot uw problemen zelf, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring waarom u geen documenten neerlegt met betrekking tot deze problemen.

Ten tweede, is het merkwaardig dat u steeds opnieuw verder uw beroep bleef uitoefenen in Pakistan na alle bedreigingen, ondanks dat u vermoedt dat men u bedreigt omwille van uw geld en omwille van het feit dat men via belastingaangiften er is achter gekomen dat u veel geld had (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). De eerste bedreigingen en problemen dateren al van in 2007. Toch bleef u hetzelfde beroep in dezelfde stad uitoefenen tot zeven of acht maanden voor uw vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Ten derde, hebt u Pakistan pas verlaten in mei 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U had nochtans al problemen sinds 2007 en u werd ontvoerd in december 2009. Ondanks dat u ontvoerd werd, toch een serieuze dreiging en negatieve ervaring, bent u toch verder gegaan met uw gewoon leven in Karachi tot mei 2011. Dat is ongeveer anderhalf jaar later. U verklaart dat u moest wachten tot uw vertrek naar het buitenland geregeld was (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), maar het is weinig geloofwaardig dat iemand die echt vreest voor zijn leven nog anderhalf jaar blijft wonen op dezelfde plaats.

Ten vierde verklaarde u dat uw tegenstanders tot de PPP behoorden, maar u wist deze stelling op geen enkele manier hard te maken. U gaf aan eigenlijk niet te weten wie de personen die u problemen gaven, waren. U ging enkel op basis van hun verklaringen er van uit dat ze tot de PPP behoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Al deze elementen ondermijnen uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier (blauwe map, punt 2) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Niets wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden omdat u niet afkomstig bent uit de getroffen regio. Het CGVS erkent ook dat het leven in Karachi gekenmerkt wordt door veel publiekelijk geweld. Indien u hier ooit slachtoffer van wordt staat niets u in de weg om elders in Sindh te gaan wonen gezien u nooit problemen hebt gekend met de autoriteiten in Pakistan. Uit de informatie die toegevoegd is het dossier blijkt dat de situatie in het binnenland van Sindh en Punjab veilig is. Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de vluchtelingenconventie noch voor subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen beïnvloeden: de identiteit en familiale situatie van u en uw gezin worden niet in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor de zaak die u had, de scholing die u en uw vrouw genoten en de dood van K.(...). Het CGVS erkent ook dat uw auto gestolen werd in Pakistan en dat u hiervoor klacht indiende. Echter nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit geval de normale criminaliteit eigen aan een grootstad zoals Karachi, overschrijdt. U was in staat om aangifte te doen van deze diefstal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van A. A.K. (hierna: verzoekster)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Karachi. In 2007 trouwde u met uw man (O.V. 6.841.265). Uw man was elektricien en had een eigen zaak. Omdat zijn zaak goed draaide kocht hij een auto om zijn job te vergemakkelijken. In datzelfde jaar begon uw man problemen te krijgen. Hij werd meermaals gebeld door een onbekend nummer. Wanneer hij opnam werd hij bedreigd. Hij weet niet door wie hij bedreigd werd, maar de stem aan de andere kant van de lijn verklaarde dat hij deel uitmaakte van de PPP (Pakistan Peoples Party) en dat uw man smeergeld moest betalen. Uw man trok naar K.(...), een persoon die instond voor de veiligheid in uw buurt, en vertelde hem over de bedreigingen. Hij zei dat hij het nummer zou natrekken, maar er gebeurde niets. In het begin weigerde uw man te betalen, maar na een tijd deed hij toch wat hem gevraagd werd en uw man bracht een pakket met geld naar een afgesproken plaats. Daarna bleven de oproepen komen, maar uw man negeerde ze. K.(...) kon uw man nog steeds niet helpen. In februari 2008 liep de verzekering van de auto van uw man af. Hij trok naar de plaats waar hij die bijdrage moest betalen en parkeerde zijn auto tegen de rand van het straat. Toen uw man terug in zijn auto wou stappen werd hij bedreigd en werden zijn sleutels afgepakt. De personen die zijn autosleutels afpakten zeiden dat dit zijn straf was omdat hij niet betaalde. Zijn auto werd gestolen. Uw man diende een klacht in bij de politie. Dit was nodig voor het geval dat zijn auto gebruikt zou worden in een bomaanslag. Op die manier had uw man een bewijs in handen dat zijn auto niet meer in zijn bezit was. De politie probeerde zijn auto te vinden maar zonder resultaat. Daarna ging hij verder met zijn leven. Hij kocht een motorfiets voor uw zaak om de auto te vervangen. Vier of vijf maanden later kreeg uw man opnieuw telefoontjes. Hij negeerde die oproepen. In oktober 2008 werd jullie zoon geboren. Omdat uw man de dreigementen beu was en voor de veiligheid van uw gezin trokken jullie in maart 2009 naar Hyderabad bij een vriendin van u. Uw man keerde om de twintig dagen terug naar Karachi voor zijn zaak. Na vier maanden, in juli 2009, keerde u en uw man terug naar Karachi. Uw man had ondertussen terug telefonische dreigementen gekregen en men had hem verteld dat men wist dat hij in Hyderabad verbleef. Bovendien konden jullie niet eeuwig bij uw vriendin blijven en had uw zoon enkele problemen. Na uw terugkeer in Karachi bleven de telefonische dreigementen aanhouden. Opnieuw negeerde uw man de dreigementen. In december 2009 werd uw man voor uw deur ontvoerd door twee mannen op een motorfiets. Uw man werd daarna in een auto gesleurd en men eiste geld in ruil voor uw vrijlating. Daarom belde uw man zijn broer. Zijn broer bracht het geld naar de afgesproken plaats en toen het geld overgemaakt werd, werd uw man uit de auto gegooid. Uw man vertelde dit allemaal aan K.(...). Hij beloofde jullie te helpen. In 2010 kreeg uw man

een telefoon met de melding dat hij naar K.(...) moest gaan. Hij had iemand gevonden die jullie uit Pakistan kon krijgen. U hebt alles besproken met uw man en iedereen ging akkoord dat dit de beste oplossing was voor uw zoon. Uiteindelijk verlieten jullie Pakistan op 3 mei 2011. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Vanuit Griekenland nam u een auto naar Frankrijk en vanuit Frankrijk reisde u naar België. Op 5 juli 2011 kwam u aan in België en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, het rijbewijs van uw man, geboorteaktes, een huwelijksakte, een visitekaartje van de zaak van uw man, documenten met betrekking tot de zaak van uw man, documenten met betrekking tot de scholing van u en uw man, de klacht die u indiende met betrekking tot de gestolen auto en krantenartikels met betrekking tot de dood van K.(...), die een tijd na uw vertrek uit Karachi vermoord werd.

B. Motivering

Volgens uw verklaring had u zelf geen problemen in Pakistan die los stonden van de problemen die uw man (O.V. 6.841.265) kende in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U diende met andere woorden Pakistan te verlaten omwille van dezelfde problemen als uw man. Daarom verwijst het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) voor het antwoord op uw asielaanvraag naar de beslissing die genomen werd met betrekking tot de asielaanvraag van uw man. Deze beslissing vindt u hieronder terug:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragraaf van hun verzoekschrift merken verzoekers op dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij vragen dat om die reden huidige voorliggende zaak naar de algemene vergadering wordt verwezen.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoekers niet te worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en met het algemeen rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter. Verzoekers verzoeken het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen welke luidt als volgt/welke zij als volgt formuleren:

“Omdat de asielprocedure en de bevoegdheden van de asielinstanties worden geregeld door de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze wet werd gewijzigd door de Wet van 15 september 2006. Deze wet voert de huidige nieuwe asielprocedure in, die in werking trad op 1 juni 2007. De wet bevat eveneens bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming, die van toepassing zijn sinds 10 oktober 2006. Terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in huidig verzoekschrift een tegenpartij. De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig zijn gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt. a) doordat zij, enerzijds, in eerste aanleg, aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en

bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding, terwijl aan de rechtzoekende een rechter wordt toegewezen die, hoewel hij niet noodzakelijkerwijze tot de rechterlijke orde behoort, toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding; b) doordat zij, anderzijds, men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen iedere andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is derhalve volgens verzoekers geschonden. In de rechtspraak wordt immers unaniem geoordeeld dat de beslissingen moeten voldoen aan de regel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid, die één van de op alle rechtscolleges toepasselijke algemene rechtsbeginselen is, dit zijn ook de beginselen van het CGVS en deze worden zo publiek gemaakt. Hieruit volgt dat als men kan vrezen dat men niet alle waarborgen van onpartijdigheid biedt, deze zich ervan moet onthouden deel te nemen aan de beoordeling van het door die kandidaat ingediende verzoek. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt precies over de mogelijkheid zijn beoordelingsbevoegdheid te delegeren aan een andere ambtenaar. Die mogelijkheid van delegatie moet evenwel passen in het kader van de inachtneming van het de waarborgen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid zijn onontbeerlijk voor de uitoefening van de rechtsprekende functie. Doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deel uitmaakt van een hiërarchische structuur, namelijk de administratie die partij is in het geding, zou hij, in de ogen van de kandidaat, dergelijke waarborgen niet kunnen bieden. Daaruit volgt dat, zonder dat moet worden onderzocht of artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens al dan niet van toepassing is in asielzaken, door zich ervan te onthouden de wrakingsprocedure te regelen, zoals de artikelen 828 tot 847 van het Gerechtelijk Wetboek dat doen voor de gerechtelijke aangelegenheden, of men de asielzoekers niet de mogelijkheid geboden heeft van hun wrakingsrecht gebruik te maken. Zodat men verzoekers, zonder aanvaardbare verantwoording, de uitoefening ontnomen heeft van een recht waarover alle andere rechtzoekenden wel beschikken en schendt dit de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet."

3.2. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *"volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep"*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Bovendien blijkt nergens uit - en verzoekers lichten dit niet in het minst toe - in welke mate de gelibelleerde vraag enig verband houdt met het voorliggende geschil.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ten slotte voeren ze een manifeste beoordelingsfout aan. Ze merken op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *"de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst"*. Daarnaast stellen ze dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij hebben voor hun leven. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst en stellen niet alleen vanuit hun uitgebreide persoonlijke ervaring te spreken, doch ook vanuit het feit dat uit

de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen. Verzoekers merken vervolgens op dat Karachi geen heel gevaarlijke regio is en dat zij geen mogelijkheid hebben om zich elders te vestigen. Verder stellen ze dat hen tegenstrijdigheden wordt verweten, terwijl ze zich juist excuseerden en rechtzettingen wilden maken. Ze voegen er tevens het volgende aan toe: *“Hij is heel verward door de gebeurtenissen. Een klacht indienen bij de politie voor andere feiten dan de diefstal is niet realistisch gezien de context; verzoeker meent dat het CGVS dit toch beter zou dienen in te schatten. De werking van de Politiediensten aldaar is niet als in België”*. Verzoekers wijzen er verder op dat overeenkomstig de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal met redenen zijn omkleed. Ze wijzen er ook op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissingen heeft gesteund. Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, aldus verzoekers. Volgens verzoekers dient essentieel te worden waargenomen dat zij tijdens hun verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas hebben gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve aan de bewijslast hebben voldaan. De bestreden beslissing stelt, zo menen verzoekers, derhalve noch expliciet noch impliciet vast dat de door hen gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet ernstig zijn. De bestreden beslissingen zijn naar hun mening aldus niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie verwijzen verzoekers naar rechtspraak van het Hof van Justitie (Grote kamer). Verzoekers poneren dat het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming hen niet verleend kan worden, doch enkel een algemene stijlformule werd opgenomen in de bestreden beslissingen. Terwijl, zo vervolgen ze, opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviseerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Bij wijze van uitzondering kan, aldus verzoekers, een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dat wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoekers voegen eraan toe dat hun rechten in hun land van herkomst niet gevrijwaard zijn, wat volgens hen duidelijk blijkt uit het dossier. Verder verwijzen verzoekers naar *“bovenstaande duidelijke recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Er is derhalve een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet, aldus verzoekers, die tevens opmerken dat artikel 48/4 van diezelfde wet bepaalt onder welke voorwaarden de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Verzoekers merken voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stellen ze, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoekers, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoekers een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo poneren ze, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laten verzoekers voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgen ze, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoekers niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Ze voegen hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het

Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers menen dat ze nood hebben aan een vorm van bescherming en stellen dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren. De Raad dient, zo besluiten ze, ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient hij, aldus verzoekers, zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers vragen de Raad tot slot een tweede prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.” “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.*

3.4. Voor zover verzoekers de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoeren, is het middel niet ontvankelijk aangezien zij niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen de ingeroepen bepalingen en beginselen schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.6. In de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij Pakistan diende te verlaten omwille van de aanhoudende bedreigingen van personen die beweren dat ze banden hebben met de ‘PPP’ (Pakistan Peoples Party). De beslissing is vooreerst gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent essentiële elementen uit hun relaas, zoals onder meer met betrekking tot het tijdstip van verzoekers ontvoering en de periode dat zij in Hyderabad verbleven. Verzoekers verklaringen zijn blijkens de bestreden beslissing op meerdere cruciale punten niet enkel tegenstrijdig aan de verklaringen afgelegd door zijn vrouw doch bevatten ook intern verschillende tegenstrijdigheden en onregelmatigheden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig ondermijnd. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat verzoeker slechts één bewijsstuk voorlegt met betrekking tot zijn problemen, met name de klacht die hij bij de politie indiende nadat zijn auto werd gestolen. In dit verband wordt geduid op verzoekers ambigue houden ten aanzien van de politie, die enerzijds, meer bepaald met betrekking tot de diefstal van zijn wagen, ‘zijn vriend’ is in wie hij vertrouwen heeft en die anderzijds zijn corrupte vijand is die geld zou indienen indien hij een klacht zou indienen, inzake zijn ontvoering of de constante bedreigingen aan zijn adres. Het feit dat verzoeker wel een klacht indiende nadat zijn auto gestolen werd, maar geen klacht tegen zijn ontvoering of de dreigementen doet vermoeden dat enkel het gedeelte van zijn gestolen wagen de waarheid is. Aan verzoekers verklaringen over de reden van de diefstal van zijn auto kan volgens de commissaris-generaal evenwel geen geloof worden gehecht. Gezien verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn problemen zelf kan geen geloof gehecht worden aan zijn verklaring.

waarom hij geen documenten neerlegt met betrekking tot deze problemen. De bestreden beslissing stelt verder dat het niet aannemelijk is dat verzoeker ondanks zijn vermoeden dat men hem bedreigde omwille van zijn geld en omwille van het feit dat men via de belastingaangifte er was achter gekomen dat hij veel geld had, na alle bedreigingen steeds opnieuw verder zijn beroep bleef uitoefenen in Pakistan. Verder wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoeker al problemen kende sinds 2007, maar Pakistan pas in mei 2011 heeft verlaten en dat hij het laatste anderhalf jaar na zijn ontvoering gewoon bleef verder leven in Karachi. Het is immers weinig geloofwaardig dat iemand die vreest voor zijn leven nog anderhalf jaar op dezelfde plaats blijft wonen. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker zijn stelling dat zijn tegenstanders tot de 'PPP' behoorden op geen enkele manier weet hard te maken. Verzoeker gaf eigenlijk aan niet te weten wie de personen waren die hem problemen bezorgden. Daarnaast wordt op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier geoordeeld dat de situatie in het binnenland van Sindh en Punjab veilig is en dus niets verzoeker in de weg staat om naar Pakistan terug te keren. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster is gegrond op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun middel beperken tot een theoretisch discours, tot de louter blote bewering dat zij geen mogelijkheid hebben om zich elders in Pakistan te vestigen zonder deze bewering enigszins verder te concretiseren en tot het uiten van algemene kritiek op het Commissariaat-generaal. Verzoekers zijn immers van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. De commissaris-generaal zou ook beter moeten inschatten dat het niet realistisch is bij de Pakistaanse politie een klacht in te dienen voor andere feiten dan diefstal gelet op het feit dat zij anders werken dan de Belgische politie. Verzoekers die voorts op algemene wijze opmerken heel verward te zijn door de gebeurtenissen ondernemen geen enkele poging om de in punt 3.6. beknopt weergegeven motieven waarop de bestreden beslissingen steunen *in concreto* te weerleggen. Zij gaan also volledig voorbij aan die pertinente motieven op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. De motieven uit de bestreden beslissingen blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.8. Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijzen verzoekers naar de artikelen 2 en 3 EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 6 van het EVRM wordt gewezen op de vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, stellende dat dit niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

3.9. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift hen “de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.” Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers' kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

3.10. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad op de pertinente vaststelling van het Commissariaat-generaal, welke gestoeld is op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier, Stuk 14, Landeninformatie, '*Subject Related Briefing -"Pakistan"- Algemene Veiligheidssituatie*'), dat de situatie in het binnenland van Sindh en Punjab veilig is en bijgevolg niets verzoeker in de weg staat naar Pakistan terug te keren. Dit pertinente motief uit de bestreden beslissing(en) wordt door verzoekers niet in het minst ontkracht, laat staan weerlegd waardoor het onverminderd gehandhaafd blijft.

3.11. Wat het *in fine* van het verzoekschrift opgeworpen verzoek betreft tot het stellen van een tweede prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie, kan vooreerst worden verwezen naar wat sub 3.2. werd uiteen gezet.

Ook blijkt uit een arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008) dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De door verzoekers geformuleerde prejudiciële vraag is overigens niet dienstig in die zin dat er *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijkomend wordt opgemerkt dat verzoekers in het kader van onderhavige procedure niet hebben gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande lijkt hoe dan ook niet vereist om over het beroep uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers' verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van "*full jurisdiction*".

Bijkomend kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 (GWH 29 april 2010, nr. 45/2010) waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoekers hadden alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.12. Wat tot slot het betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat verzoekers geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst, wordt verwezen naar hetgeen sub 3.9. en 3.10. werd vastgesteld inzake hun vraag om subsidiaire bescherming.

3.13. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen en beginselen. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER